

Monoteism

Adrian Nicula

La început a fost rânjetul, a fost
Amenințarea, a fost sălbatică
Încăierarea, încleștarea-n sânge
Între instincte contradictorii, în
Tăcerea savanei, întreruptă de
Răgetele necuvântătoarelor,
E nevoie de ordine și bunul
Mers al grupului, unde domnește în
Cele din urmă, cel care s-a luptat
Pentru putere în istovitoare
Conflicte, care ne-au definit, care
A însemnat o decizie, o clipă,
Care-a decis pe mai departe destin
Și cale de urmat și fiecare
Moment a însemnat dreptate pentru
Unii și nedreptate pentru învinși:
El, printr-o patologică manie
S-a înălțat și s-a făcut pe sine
Dumnezeu, iar pe ea, cea mai frumoasă,
A condamnat-o la cădere, înger
Damnat, fiindcă a cutezat, să vrea,
Să fie asemenea lui, la fel cu
Acela, care, nu vrea să împartă
Cu nimeni nimic, dumnezeu în slavă,
El nu vrea să împartă puterea, iar
Ea nu vrea să împartă iubirea și
Acesta e păcatul primar...

Adrian Nicula (2017)